Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 702 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 20 april 2026 met refertenummer 138141.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig van Nepal en heeft een verblijfsrecht in Portugal dat geldig is van 5 december 2024 tot 5 december 2026.

Zij diende op 24 juli 2025 een gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar Portugese vader, de heer S. D. R., in.

Op 13 maart 2026 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van hot koninklijk besluit van (…), wordt do aanvraag van een van een familielid van een burger van do Unie, die op 24 07 2025 werd ingediend door

Naam: S.

Voorna(a)m(en): B.
Nationatiteit: Nepal
Geboortedatum: (…)2003
Geboorteplaats: Sankhuwasabha
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Portugese vader, de genaamde S. D. R. (RR: (…)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15121980 stelt het volgende: (…)

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, dient betrokkene aan te tonen ten laste te zijn van zijn Portugese vader. Om als ten taste te kunnen worden gekwalificeerd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover zijn Portugese vader te bestaan van in het land van herkomst of oorsprong én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is een cumulatieve voorwaarde waarbij het ten laste zijn op beide ogenblikken moet worden aangetoond.

Ter staving van het ten laste zijn voegt betrokkene onderstaande documenten toe aan zijn huidige verblijfsaanvraag:

Geboorteakte paspoort van Nepal Portugese verblijfstitel
Attest onroerend goed dd. 25.07.2025 waaruit blijkt dat betrokkene de zoon is van D. R. S., die in Nepal woont, onder de hoede van zijn grootmoeder wiens ouders in België werken en waaruit blijkt dat betrokkene geen vaste activa op zijn naam staan heeft.
Uittreksel dienst van financiën van Figueira Da Foz dd. 25.09.2025 op naam van betrokkene: dit document toont aan dat de betastingplichtige, betrokkene, de aangifte van de inkomstenbelasting heeft ingediend voor het jaar 2024 op 7.04.2025
Attest op naam van betrokkene dd. 26.09.2025 waaruit blijkt dat hij sedert 2022 tot juni 2025 op het adres van zijn ouders in Portugal verbleef;
Professional training certificate op naam van betrokkene dd. 18.02.2025
Verklaring Sociale zekerheid waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen, uitkering, aanvulling, toeslag ontvangt op 24.09.2025
jaarlijks overzicht van de opgebouwde sociale zekerheidsbijdragen in de periode 2024 2025 waaruit blijkt dat hij geen geregistreerde loonbijdragen heeft bij de Sociale Zekerheid
Attest werkende pensioenen / jaaropslag 2024 van het Ministerie van Financiën Belasting- en douanedienst aangifte van inkomsten op naam van referentiepersoon. Van dit document werd enkel pagina 1 en pagina 3 van de 4 voorgelegd en vertaald.

Op basis van het geheel van de toegevoegde stukken kan niet afdoend worden vastgesteld dat betrokkene ten taste is van zijn Portugese vader van in het tand van herkomst of oorsprong én voorafgaand aan de huidige aanvraag.

Betrokkene voegt een document toe waarin zijn situatie in Nepal wordt omschreven. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat betrokkene voorafgaand aan de komst naar België in Portugal verbleef. Betrokkene dient bijgevolg de afhankelijkheidsrelatie tegenover zijn Portugese vader van in Portugal aan te tonen. De relevantie van het document aangaande zijn situatie in Nepal kan dan ook niet worden opgemerkt.

Wat betreft de situatie in Portugal, toont betrokkene aan dat hij sinds 2022 tot juni 2025 op hetzelfde adres als zijn ouders verbleef, dat hii in Portugal een opleiding volgde, dat het geen loonbijdragen verricht heeft in 2024-2025, dat hij op 24.09.2025 geen uitkering, pensioen, aanvulling of toeslag ontvangt en dat dat hij een belastingaangifte indiende voor het inkomstenjaar 2024.

Het feit dat betrokkene in Portugal op het hetzelfde adres als zijn ouders verbleef, vormt geen afdoend bewijs van het ten laste zijn. Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hii ook automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzellde dak op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015).

Verder kan kan worden aangenomen dat hij geen werknemer was in 2024 -2025, gelet er op zijn naam geen loonbijdragen staan geregistreerd. Betrokkene diende een belastingaangifte voor het jaar 2024 in, maar het document verduidelijkt niet verder welke gegevens precies werden opgenomen in de aangifte voor betrokkene. Hieruit kan dus enkel worden afgeleid dat betrokkene belastingplichtig was. Bovendien heeft een aangifte slechts een declaratoir karakter; een aangifte dient nog door de fiscale afministratie gecontroleerd te worden waarna een definitieve aanslag wordt gevestigd.
De relevantie van het attest dat betrokkene op 24.09.2025 geen uitkering, pensioen, aanvulling of toeslag ontvangt, kan eigenlijk niet worden opgemerkt gelet betrokkene op die datum al in België was. Het attest spreekt enkel over de situatie op 24.09.2025 en zegt niets over het verleden, met name wanneer betrokkene nog in Portugal verbleef. Het attest biedt bijgevolg onvoldoende zicht op het financiële vermogen van betrokkene in Portugal. Er wordt ook nog een aangifte van de inkomsten van referentiepersoon voor het jaar 2024 voorgelegd. Het gaat hier enkel over een aangifte, een verklaring van inkomsten. Of de fiscale administratie de gegevens die referentiepersoon heeft aangegeven, ook aanvaard en bevestigd heeft, is bij gebrek aan een definitief aanslagbiljet niet duidelijk. De inhoud van het document - het feit dat betrokkene werd aangegeven als persoon ten laste - kan bijgevolg niet aanvaard worden.
Tot slot moet worden opgemerkt dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit enige ondersteuning van de referentiepersoon aan betrokkene in Portugal kan blijken en voorafgaand aan de huidige aanvraag. Uit niets kan blijken dat betrokkene financieel werd ondersteund door de referentiepersoon om in het levensonderhoud in Portugal te kunnen voorzien. Betrokkene toont bijgevolg niet afdoend aan dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag.
Het gegeven dat betrokkene sinds 24.07.2025 in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de huidige aanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Dat verzoeker op 24 juli 2025 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis Vw. heeft ingediend.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 of

die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.
Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:
a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (…)".

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Portugese vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.
Dat artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Immers, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kücükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", is men er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C- 1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat "het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond" en dat deze afhankelijkheid voortvloeit "uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft

gemaakt van zijn verkeersvrijheid". Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of "de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen".

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

Dat wat betreft het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze voorwaarde levert.

2.1.3.
Dat de bestreden beslissing evenwel ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat hij onvermogend was en hij ten financieel en/of materieel laste van zijn vader was op het ogenblik dat hij in het land van herkomst verbleef.

Dat verzoeker immers diverse stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten laste was van zijn vader, zowel in Nepal, als in Portugal.

Aangezien verzoeker lange tijd in Portugal samenwoonde met zijn vader, werd de situatie van verzoeker door verweerder in Portugal onderzocht, doch geenszins op een zorgvuldige wijze.

Verzoeker heeft evenwel diverse documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogend en ten laste was in Portugal.

Zo heeft verzoeker aangetoond dat hij student was, samenwoonde met zijn ouders, hij niet werkte in Portugal, noch een uitkering, pensioen, aanvulling of toeslag genoot.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker ten laste was van zijn ouders, aangezien hij niet werkte en geen enkele uitkering of dergelijke ontving. De ouders van verzoeker waren wél aan het werk in Portugal en onderhielden dan ook verzoeker, in natura.

Dat het dan ook geenszins redelijk is om te argumenteren dat verzoeker niet zou hebben aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn vader, omdat geen stukken werden voorgelegd die deze ondersteuning aantonen.

Verzoeker woonde gratis is bij zijn ouders, die zijn huur, woonlasten, voeding, kledij, enz. betaalden.

Dat het dan ook geenszins redelijk is te verwachten dat hiervan bewijzen worden voorgelegd, temeer daar verzoeker heeft aangetoond geen inkomsten of dergelijke in Portugal gehad te hebben.

De bestreden beslissing heeft dan ook geen rekening gehouden met al deze door verzoeker voorgelegde bewijzen, minstens werd geen afdoende motivering gegeven waarom met al deze documenten samen geen rekening kan gehouden houden, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Dat verweerder minstens al deze aantoonbare bewijzen van ten laste zijn, op een onzorgvuldige wijze heeft onderzocht, waardoor er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr.196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat

de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat in casu artikel 40bis, §2, 3° Vw. en artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in Nepal verbleef, evenals toen hij in Portugal met zijn vader samenwoonde.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker en, naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.3.
Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.
Dat de bestreden beslissing geenszins redelijk is, nu verzoeker heeft aangetoond dat hij onvermogend was in Nepal, hij samenwoonde met zijn vader in Portugal en België, verzoeker geen onroerende goederen bezit en geen inkomsten had, noch enige steun, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogend was zowel in het land van herkomst, als in Portugal en bijgevolg ten laste was van zijn Portugese vader.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd, zodat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden
Volgens de rechtspraak1 van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(…)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder was dan 21 jaar, en zij dus moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Portugese vader. De verzoekende partij betwist dit ook niet. De verzoekende partij betwist evenmin dat dit dan ook inhoudt dat zij moet aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond van haar tegenover haar Portugese vader van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Zij stelt wel dat zij van dit ten laste zijn volgens haar voldoende bewijzen heeft bijgebracht, en verwijst naar het feit dat zij volgens haar heeft aangetoond dat zij student was, samenwoonde met haar ouders, dat zij niet werkte in Portugal, noch een uitkering, pensioen, aanvulling of toeslag genoot. Uit deze documenten blijkt volgens de verzoekende partij dan ook duidelijk dat zij ten laste was van haar ouders, aangezien zij niet werkte en geen enkele uitkering of dergelijke ontving. De ouders van de verzoekende partij waren volgens de verzoekende partij wél aan het werk in Portugal en onderhielden haar dan ook, in natura. Het is volgens de verzoekende partij dan ook geenszins redelijk te verwachten dat hiervan bewijzen worden voorgelegd, temeer daar zij heeft aangetoond geen inkomsten of dergelijke in Portugal gehad te hebben.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aantal bewijzen heeft bijgebracht. Evenwel wordt geconcludeerd dat de bewijzen die zij heeft bijgebracht onvoldoende aantonen dat zij aangewezen was op de materiële steun van haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien.

Waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is om van haar bewijzen te verwachten waaruit blijkt dat zij gesteund werd door haar vader is de Raad het niet eens met de verzoekende partij. Indien zij effectief inwoonde bij haar vader en studeerde en niet werkte, dan had zij op zijn minst bewijzen kunnen neerleggen waaruit bleek dat haar studies gefinancierd werden door haar vader, dat de kosten voor haar huisvesting gedragen werd door haar vader (zoals elektriciteit, water, voeding, kledij, vrije tijd, …). Dit is geen onmogelijk bewijs. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt is het feit dat de verzoekende partij in Portugal op het hetzelfde adres als haar ouders verbleef, geen afdoend bewijs van het ten laste zijn.

Verder werden de bewijzen die zij voorlegde wel degelijk onderzocht door de verwerende partij.

De verwerende partij stelt dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij geen werknemer was in 2024 -2025, gelet op het gegeven dat er op haar naam geen loonbijdragen staan geregistreerd. Evenwel merkt de verwerende partij op dat zij voor het jaar 2024 een belastingaangifte indiende maar dat het document dat zij neerlegde niet verduidelijkt welke gegevens precies werden opgenomen in de aangifte. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt kan hieruit enkel worden afgeleid dat de verzoekende partij belastingplichtig was. De Raad sluit zich aan bij de verwerende partij waar deze stelt dat een aangifte slechts een declaratoir karakter heeft en nog door de fiscale administratie gecontroleerd dient te worden waarna een definitieve aanslag wordt gevestigd. In casu ligt geen aanslagbiljet voor.

Daarnaast stipt de verwerende partij aan dat wat het neergelegde attest betreft dat betrokkene op 24 september 2025 geen uitkering, pensioen, aanvulling of toeslag ontvangt, niet dienend is daar de verzoekende partij op die datum al in België was. Het is correct te stellen dat het attest enkel betrekking heeft op de situatie op 24 september 2025 en niets zegt over het verleden, met name wanneer de verzoekende partij nog in Portugal verbleef.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Ook al kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de bewijsvoering vrij is, maakt zij met de door haar bijgebrachte stukken niet aannemelijk dat zij afdoende aangetoond heeft onvermogend te zijn in het land van herkomst.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Portugese vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.
Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn Portugese vader vormen al jarenlang een gezin, zowel in Nepal, Portugal als België, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker inderdaad een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat

verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.5.
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, §122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, §106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV, RvV, 1 juli 2021, nr. 257.594).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op basis van dit wetsartikel dat de verwerende partij diende te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verwerende partij heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van haar Portugese vader. Zij heeft aangegeven dat, aangezien niet blijkt dat zij aan de in deze bepaling gestelde vereisten voldoet, zij niet op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden impliceert niet dat de verwerende partij niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de verzoekende partij zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij – zoals de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom zij van mening was dat zij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij ook geenszins om, indien zij van oordeel is dat zij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt haar de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om, met haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of zij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het de Raad, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU